

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Ubi divinus noster est thesaurus, ibi sit cor nostrum, & divites
sumus in æternum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

consideret, quod pro eo, quod inferat sibi aliquid mali, id accepturus sit ab ea obsequii, ut disrumpens catenas suas, redditura se sit libertati sequendi Jesum Christum usque eò, ut nunquam

amplius separandus sit ab illo? & ecce, dicit sanctus Paulus, felicitas maxima, quæ accidere nobis possit in terra: *Dissolvi autem Philip. I. v. 23. & esse cum Christo, multò melius est.*

ARGUMENTUM.

Ubi divinus noster est thesaurus, ibi sit cor nostrum, & divites sumus in æternum.

ARTICULUS V.

Ubi est thesaurus tuus, ibi sit & cor tuum.

Quid agendum nobis restat in hoc mundo, postquam secuti sumus in terris Jesum Christum, nisi ut requiescamus cum ipso in cœlis? sit verum id in nobis, quod verum est in Evangelio: ubi est thesaurus tuus, ibi est & cor tuum; pretiosus noster thesaurus est Jesus Christus; in ipso inclusæ sunt omnes nostræ divitiæ, omnia nostra merita, omnia nostra desideria, omnes nostræ spes & fiducia. Cum igitur ditissimus hic thesaurus modò sit in cœlo, quò collocare poterimus cor nostrum, ut ibi degustet omnem abundantiam pacis, & solidissimum quodvis solatium, quod satiare possit illud, nisi ubi quiescit thesaurus noster? nobis jam benè auscultandum est eximium illud S. Augustini effatum: *Leva cor in celo, ne putrescat in terra.*

S. August.

Jesus Christus mirificè nos consolatur in persona Apostolo-

rum suorum, dum dicit illis. *Tria potentia Nolite affligi ex eo, quò subducam vobis visibilem præsentiam meam, relinquendo terram, ut revertar in cœlum. Expedi vobis, ut ego vadam.* Et eccur, Domine? quia exin accipiam vos à terra, & potenter traham ad meipsum? sed quibus vinculis, quibus catenis ita nos attrahes? vos omnes potentissimis & arctissimis conjunctos mihi habeo vinculis. Primum est, quòd sim Caput vestrum, & vos sitis membra corporis mei. Secundum est, quòd sim Dominus vester, & vos omnes sitis servi mei. Tertium & præcipuum est, quòd sim Pater vester, & vos omnes sitis filii mei. Triplex hoc vinculum, quòd facile non rumpitur, conjungit me vobis, & vos tam arctè conjungit mihi, ut fieri non possit, quin, ubi ego sum, & vos mecum sitis. Ascensio mea est vestra, gloria vestra est mea,

Tria potentia vincula, quibus Jesus Christus nos trahit ad se in cœlum.

mea, felicitates nostræ communes sunt, omnia nostra commoda sunt inseparabilia.

Jam portamus omnes coronam gloriæ in Capite in Persona Jesu Christi.

Siquidem imprimis cum sim Caput vestrum, & vos omnes membra sitis Corporis mei; nonne verum est, quod quando corona imponitur Capiti, totum etiam ipsius Corpus coronatum sit in hac unica parte? lingua diceret, ego sum coronata; & manus dextera diceret, ego sum coronata; & ipsemet pes, si loqui nõsset, diceret, mihi gloria est, esse me coronatum: conjicite oculos vestros in Caput meum, & ibi videbitis coronam meam. Si gloria mihi est, esse me partem Corporis mystici Jesu Christi, quod est ipsius Ecclesia, quando forem omnium ultima, nonne credendi habeam ansam, quin nimium præsumam, honorem ipsius esse honorem meum, gloriam ipsius esse gloriam meam? & quando video Caput meum elevatum hodie usque ad thronum Majestatis Dei Patris sui, nonne dicere mihi liceat cum S. Augustino: *Ubi ergo portio mea regnat, ibi me regnare credo.* Cum videam præcipuam partem Corporis mei regnare in gloria, me totum gaudio perfusum invenio, certus, me ibi jam regnare in illa, & per illam.

Lib. Medit. cap. 15.

Non est figmentum, quod omnes Christiani, & præcipue omnes prædestinati constituent

unum Corpus, quod nuncupetur Corpus Mysticum Jesu Christi; Corpus hoc imaginarium non est, sed est tam verum, quam corpus naturale ipsius, quod immolavit pro nobis in Cruce, quodque gloriosum prodiit sepulchro, ascenditque triumphans in cælum. Conjunctio membrorum Corporis hujus mystici cum adorando Capite suo, non minus est fortis, nec minus sensibilis, quam illa membrorum Corporis sui naturalis; immò potius demonstravit nobis, quod præferat Corpus suum mysticum Corpori suo naturali, eò quod hoc tradiderit morti, ut vitam conferret alteri. Et magis verum non est, quod Corpus ipsius naturale totum integrum intraverit in possessionem gloriæ suæ, quin vel minima ejus pars privaretur illâ; quam verum sit, quod omnia membra Corporis sui mystici, quæ sunt ipsius Electi, intratura sint possessionem ejusdem suæ gloriæ, ita, ut nec unicum solum ab ea maneat exclusum.

Ascensio Corporis ipsius naturalis facta est in unico solo die, sed Ascensio Corporis ipsius mystici, fit paulatim diebus singulis per omnem sæculorum durationem. O quam jucundum est videre ingens hoc Corpus, æqualis cum universo orbe amplitudinis, eò quod Christianos

Corpus mysticum Jesu Christi est æquum, & ipsi æquè charum, ac Corpus suum naturale.

Ascensio Corporis naturalis Jesu Christi facta est in uno die; illa Corporis mystici fit quotidie.

repe-

reperire sit & prædestinatos in cunctis orbis partibus, & æqualis cum sæculorum omnium duratione longitudinis, edquod semper fuerint, & semper futura sint membrorum suorum aliqua, quæ sunt prædestinati, à creatione mundi, usque ad ipsius consummationem! & videre, quod omnes magni hujus Corporis partes non ascendant omnes simul in cælum, domum æternitatis suæ, sed paulatim, una post alteram: una pars jam illuc intravit, altera pars ascendit illuc actualiter indies, & omnibus diei horis, alia pars versatur adhuc in pugna, & intrare contendit illuc per mille labores, probè gnara, civitatem sanctam rapiendam esse violenter, & nonnisi illos, qui sibi vim fecerint, ipsam obtenturos. Et residua tandem pars adhuc nascetur; sed tanget & ipsos ordo; proin ad expectandum eos, suum cæli prosequetur cursum, & suam tempora protelabunt durationem, quoad tandem corpus mysticum inveniat completum, ut ascendat in cælum. ^{integrum, haud minus, quæ corpus naturale} Salvatoris mundi.

O Deus! quàm solidum solatium animæ Christianæ confidenti JESUM Christum, intrantem in gloriam suam per triumphum admirabilis Ascensionis suæ? Abi, divinum Caput me-

um, sequar te quamprimùm, ut ^{Solatium Christiani,} pote conjunctus tibi velut unum ^{quod videat se membrum esse JESU Christi.} membrorum tuorum; tantos video alios, quos jam traxisti ad te, venit & ordo meus, qui jam præ januis est, & illicò ero tuus. Quando experitur ipsa, quod dicit sanctus Paulus, quod Spiritus sanctus testimonium reddat Spiritui nostro, quod simus Filii Dei, quodque, si Filii ipsius sumus, expectare possimus possessionem hæreditatis ejus! quando ipsa se sentit mortuam spiritui mundi, vel illi saltem contendat mori, ut vivat unicè Spiritui Dei! quando ipsa generosum inducere volet animum magni illius Martyris, qui dicebat: Poterunt auferre bona mea, poterunt tollere vitam meam, poterunt avellere omnia membra Corporis mei, unum post alterum, sed quidquid facient, nunquam avellent JESUM Christum è corde meo. O felicem, cui suffragatur hoc suæ testimonium conscientiæ! Certum est, ipsum aliquandò fructurum iisdem gloriæ splendoribus, eadem intraturum gaudia, quæ jam à suo possidentur Capite; habemus promissionem ipsius, & ipse fidelis est: *ut ubi ego sum, & vos sitis.*

Sed aliam adhuc habemus conjunctionem cum JESU Christo, quæ videtur minus arcta, ratione tamen quadam magis est lucrosa!

Conjungi-
cum Jesu
Christo, velut
servi cum
Domino,

lucrosa! Ipse est amabilis nos-
ter Dominus, nosque dignatur
in suos admittere servos. Apud
homines ingens est discrimen
Dominum inter & servum: re-
perire est tam illiberales, tamque
inhumanos, ut more bestiarum
suos accipiant & adhibeant ser-
vos. Sed vide, an unquam tam
amabilis fuerit Dominus, qui vel
à longè accedat ad Jesum Chris-
tum. Imprimis ipse vult, ut
servi sui, æquè ac ipse, sedeant
in thronis gloriæ; novit is inef-
fabiles magnificentias sibi à di-
vino Patre suo præparatas, & di-
cit illi: *Volo Pater, ut, ubi ego sum,
sit & minister meus;* & exin dicit ser-
vis suis: *sedebitis super thronos.* Quis
unquam Dominus hâc ratione
accepit servos suos?

Tres eximie
qualitates di-
vini Domini
nostri.

Secundò tanti ipsos æstimat,
ut agat cum ipsis velut cum in-
timis amicis suis: Jam non di-
cam vos servos, sed amicos me-
os. Loquitur illis familiariter &
confidenter, velut intimis ami-
cis suis; manifestat illis intima
arcana cordis sui, & reverà non
assumit ipsos in servos suos, nisi
ut suos ex ipsis faciat amicos;
totum etiam servitium, quod
exigit ab illis, est, ut se atment ex
toto corde suo: non obruit ip-
sos magnis admodum laboribus,
nec aliud præcipit ipsis, nisi: *Di-
liges Dominum Deum tuum ex toto
corde tuo.* Si obtemperare re-
nuant præcepto adeo suavi, mi-

nitatur illis mortem æternam,
verùm si morem gerant illi,
magnifica promittit ipsis in æ-
ternum præmia. Quis vidit un-
quam Dominum, qui suam rep-
leat domum ingenti numero
servorum, tantùm ut ametur ab
illis; qui præparet felicitates æ-
ternas amantibus se, qui nulla nisi
pro iis, qui se non amant, habeat
supplicia?

Tertiò, (quod magis stupen-
dum est) non recipit servos suos,
ut accipiat ab illis aliquod bo-
num, cum nullius omninò indi-
geat: sed solummodò, ut ipse-
met iis bonum faciat: aperit ip-
sis omnes thesauros suos, gratias
suas, merita sua, cuncta cœlestia
bona sua, invitat ipsos, ut hau-
riant ex illis, seque locupletent,
quantùm voluerint; & qui bona
sua voluerint recipere, seque the-
sauris suis locupletare, tantum
abeſt, ut exigat ab illis solutio-
nem per quid simile, vel quid
majus, ut etiam gratiæ locò po-
nat, seque illis velut obligatum
agnoscat, & ipsemet promissis
suis se obſtringat de retribuendo
ipsis præmio æterno. O bo-
num Dominum! ô amabilem
Dominum! ô amabiliſſimum
Dominum! Ah! unde venit,
quòd omnes homines aggregari
non velint servis ipsius?

Sed quanta abundantia gau-
dii pro iis, qui servorum suorum
accensent se numero, quando

Pppppp

confi-

Consolatio
verorum ser-
vorum Jesu
Christi.

considerant, ipsum triumphan-
tem intrasse in Regnum gloriæ
suar ! ô divine mi Domine, tu
dixisti, quod, ubi es, ibi oporteat
& esse servum tuum: spe-
randum igitur est mihi, me tan-
dem intraturum tecum in reg-
num tuum, eodquod sim servus
tuus. Tu dixisti, quod aliud non
petas à servis tuis, nisi ut ament
te, & modò id faciant, promisi-
sti, ipsos victuros in æternum:
hoc fac, & vives. Vivam igitur
in æternum, eodquod amem te.
Tu nôsti, me alium in cor me-
um admittere non velle amo-
rem, nisi tuum; & si nôsem, mi-
nimam illius esse particulam,
quæ non tota repleatur illo, quàm
ipsam potius indè, quàm
ibidem tolerarem; non exigis
rationem à servis tuis, Domine,
postulans ab iis, ut restituant
cum usura omnia bona, quæ lar-
gitus es illis tempore vitæ hujus;
sed potius, quantum locupleta-
verint se gratiis tuis in tempore,
tantum te obliges ad accumu-
landum illos gloriâ tuâ in æterni-
tate. Quid igitur expectandum
mihi est à te, ô Deus bone, post
tot ac tantas gratias, ac misericor-
dias, quas torrentium more ef-
fudisti in me totò tempore vitæ
meæ? non dicatur mihi, ad per-
cellendum me terrore, postula-
turum te aliquando à me rigi-
dam de iis rationem: nam ego
potius ratione quadam, rationem

de iis à te exigam, & repetam
promissum à te, ut facias mihi
adhuc benè, eodquod jam benè
feceris mihi, & bona, quæ mihi
daturus es in cœlis, metiaris per
illa, quæ mihi jam dedisti in terris.

Tandem ut fastigium impo-
nam cunctis nostris gaudiis, quæ
derivantur in nos ex gloriosa
conjunctione, quam habemus
cum illo, ipse est Pater noster, &
nos ipsius sumus filii: *Videte*, I. Joan. 3. v. 1.
qualem charitatem dedit nobis Pater,
ut filii Dei nominemur & simus. Vi-
dete magnitudinem, admiramini
abundantiam charitatis, quam
Pater cœlestis demonstravit no-
bis, exclamat desuper dilectus
Domini nostri Discipulus. O
prodigium bonitatis ipsius erga
nos: Ipse insigniri nos vult mag-
nifico filiorum suorum nomine,
& non solum nomine, sed & ipsâ
re, dum nos verè suos vult esse
filios, & omnibus filiorum suo-
rum frui prærogativis.

Verum est, nos natos non es-
se è propria substantia ejus divi-
na, quod nonnisi ad Filium spec-
tat Unigenitum, in sinu ipsius
quiescentem, ubi gignit illum
ante cuncta sæcula, quin incipiat
vel finiat unquam; nihilominus
potimur gloriâ, verè nos natos
esse de de Deo, eodquod gignen-
do nos conferat nobis gratiam
sanctificantem, quam Scriptura
nuncupat participationem natu-
ræ divinæ, *divina consortes natura.*
Hinc

Conjungi-
mur tertio
cum Jesu
Christo velut
Filii cum Pa-
tre.

Quomodò si-
mus ipsius fi-
lii.

Jesus Christus Hinc est, quod Jesus Christus
 vocat nos appellare nos dignetur modo
 modo fratres, fratres suos, modo suos filios,
 modo filios, edquod agnoscat nos pro suis
 cohæredibus in regno Dei Patris
 sui, *cohæredes autem Christi*; & ipse
 met nos invitat, nosque instituit,
 ut nuncupemus Deum Patrem
 nostrum, & postulemus ab ipso
 regnum suum velut hæredita-
 tem, ad quam legitimam habe-
 mus jus prærogativâ filiorum e-
 jus. Et ipse tanto erga nos fer-
 tur amore, ut non tantum non
 invidet nobis, quod ipsius simus
 cohæredes in possessione æterni
 regni sui, sed ipsemet eandem
 procurat & confert nobis.

Sed sæpius nos quoque suos
 appellat filios, edquod, postquam
 nos genuit in Cruce lethales in-
 ter, quos passus est, dolores, ut
 nobis vitam conferret gratiæ,
 nos propriâ suâ alat & nutriat
 substantiâ, non sicut matres, quæ
 suorum lac uberum suis præbent
 filiis, quod certè non est pars
 propriæ ipsarum substantiæ; sed
 ipse pro alimento largitur nobis
 totam suam ac integram sub-
 stantiam, suum corpus, suam a-
 nimam, suam divinitatem, ut
 vivere nos propriâ suâ faciat vi-
 ta. Quam amabilis Pater! &
 quid ultra facere potest, ut de-
 monstrat nobis, quod agnoscat
 nos pro veris suis filiis, quodque
 nos verè velut suos accipiat fi-
 lios.

Et quia probè novit, filios non induci
 in possessionem paternorum bonorum,
 nisi moriatur pater, vult mori, & mori-
 tur, quamvis sit immortalis, ut jus nobis
 conferat ad possessionem immensorum
 bonorum suorum. Facit adhuc plura:
 siquidem resurgit à mortuis & ascendit in
 cælum, ut nos post se deducat illuc, &
 ipsemet illorum inducat nos in possessio-
 nem, & quidem possessionem pacificam
 in æternum. Quis unquam tam amabilis
 Patris audivit fieri mentionem?

Frates Joseph credebant se perdidisse Joseph cepit
 ipsum, quando subductus est ipse, & ab possessionem
 ipsimet venditus & abductus in servitu- in Ægypto
 tem. Nihilominus concessit ipse in Æ- pro se & pro
 gyptum, ut illius caperet possessionem fratibus suis,
 tum pro se, tum pro ipsis, siquidem non
 tantum ibidem fuerat, Pro-Rex, sed ab-
 solutus velut Dominus. Eheu! nil no-
 verant de hoc fratres ipsius, nec agnos-
 cebant consilia magnæ hujus providen-
 tiæ, quæ totum dirigebat opus. Sed tan-
 dem, cum necessitate premerentur in pro-
 pria Regione sua, coacti sunt ipsimet
 concedere in Ægyptum, ibidem quasi-
 turi panem suum; credebant ipsi, intra-
 re se illuc velut mendicos, sed auspiciato
 defigebantur stupore, quod exceptos se
 cernerent velut Principes, & quasi velut
 Regni ipsius Dominos, edquod jam à
 longo tempore illius adierant possessio-
 nem in persona fratris sui. Ah! quanto
 perfusi sunt gaudio, quando in primo am-
 plexu audierunt ipsum dicentem sibi:
*Ego sum Joseph, frater vester, quem Gen. 45. v. 4.
 vendidistis, nolite timere; pro salute
 enim vestra misit me Deus ante vos
 in Ægyptum, ut illius communicarem
 vobis divitias.*

Hoc non nisi figura erat; sed ecce vo-
 bis veritatem. Jesus Christus verus est
 Joseph; nos fratres ipsius, falsi ipsius
 fratres, & veri ipsius persecutores, ho-
 mines,

PPPPPP 2

Jesus Christus mines, miserabiles nos omnes peccatores possessionem vendidimus ipsum, tradidimus & misimus capit in regno ipsum in servitute, quin & consignavit cœlorum pro mus ipsum morti. Verum non propterea se & pro nobis perdidimus ipsum. Verum est, quod nos deseruerit, quodque visibilem ipsius amiserimus presentiam: verum is abiit accepturus possessionem regni cœlorum pro se & pro nobis: ibi non solummodo est Pro Rex, sed Rex ipsius absolutus; & hoc exploratum est nobis. Quid facimus hic in ista lacrymarum valle? Eheu! nos hic non vivimus, non nisi hic morimur, vel saltem non nisi hic languemus. Nondum fatis adhuc vitæ presentis preminur miseris, ut quantocyus liberari ab illis non anhelemus?

Eamus, aspiremus, festinemus intrare in Regnum hoc felicitatis æternæ, ubi novimus fratrem nostrum supremum esse Monarcham: nostrum id est, cum certi simus, ipsum pro se & pro nobis illius jam adisse possessionem: ipse expectat nos, desiderat nos, paratus omnino ad nos recipiendum. Ah! quam immensum nobis gaudium, quando accipiet nos inter brachia sua, incomparabiliter majori cum amore, quam acceperit Joseph fratres suos, ut nobis consignet plenam possessionem omnium divitiarum magni hujus imperii!

Majori cum amore nos accipiet, quam in bonum nostrum multò plura faciat, acceperit Joseph quam fecerit Joseph pro fratribus suis? siquidem is non ipsemet quaesivit eos suos, in Persona, ut deduceret illos in Ægyptum.

Sed verus noster Joseph recedens à nobis, ut ascendat in cœlum, promittit nobis, quod abeat, parare nobis locum in regno suo: vado parare vobis locum; quo parato, pollicetur, se reversurum ad nos, ut nos accipiat, nosque secum illuc deducat; promisit id nobis, & fidelis est. Quotidiè conspiciamus executionem promissionis hujus, siquidem dum ultimæ appropinquamus horæ, jam accincti ad iter extremum, nonnè venit ipsemet ad nos in Persona? nonnè præbet se nobis in forma viatici, ut nostri Dux sit itineris, & certum pignus, quod, cum seipsum det nobis, negaturus nobis non sit cætera omnia cœlorum bona, quæ tam pretiosa, sicut ipse non existunt? quid ultra optare ac desiderare possumus?

Valete igitur creaturæ, munde immunde, vanæ occupationes terræ, consilia humana, falsa promissa sæculi! valete omnes fraudes sensuum, non nisi despicatu vos prosequar deinceps maximo. Ad te solam aspiro, ô cœlestis Jerosolyma, chara mater mea: te solam desidero, ô jucunda æternitatis meæ mansio, non nisi tuas anhele, tuas sector & læcupor pulchritudines. O quando mihi tua reserabuntur ostia! tunc mea omnia, quando te videro, adimplebuntur desideria:

satiabor, satiabor, cum apparuerit gloria tua. Psalm. 16, v. 15.

A M E N.

INDEX